

The Void – Michael Würtz Overbeck

Vi ønsker at realisere en soloudstilling med Michael Würtz Overbeck, der vil skabe en klaustrofobisk ensomhedsfortælling om altings bortsvinden. Udstillingen er den del af vores kontinuerlige program i vores underjordiske udstillingsrum, hvor vi har fokus på markante storskala værker og totalinstallationer af toneangivende danske og internationale samtidskunstnere.

Udstillingen var oprindeligt tiltænkt Kunsthall Aarhus, men grundet situationen med Covid-19 blev den aflyst. Vi er derfor utroligt glade for at kunne samle op på dette ambitiøse projekt og at vi kan præsentere *The Void* i en ny og modificeret udgave tilpasset til Den Frie. Således kan vi medvirke til at denne væsentlige udstilling og de ressourcer der er lagt i den ikke går til spilde.

Om udstillingen

Udstillingen *The Void* skildrer en ensomhedsfortælling og det paradoksale i det menneskelige grundvilkår, at vi er alene sammen som adskilte individer – paralyseret i et tomrum i en dyb følelse af ensomhed og forladthed. Alt svinder bort til sidst. Livet er så kort, og alle omkring os vil forgå, inklusiv os selv. Om det er livet der rinder ud og døden der sætter ind eller minder der langsomt smuldrer, tager en anden form eller går i glemslen til slut.

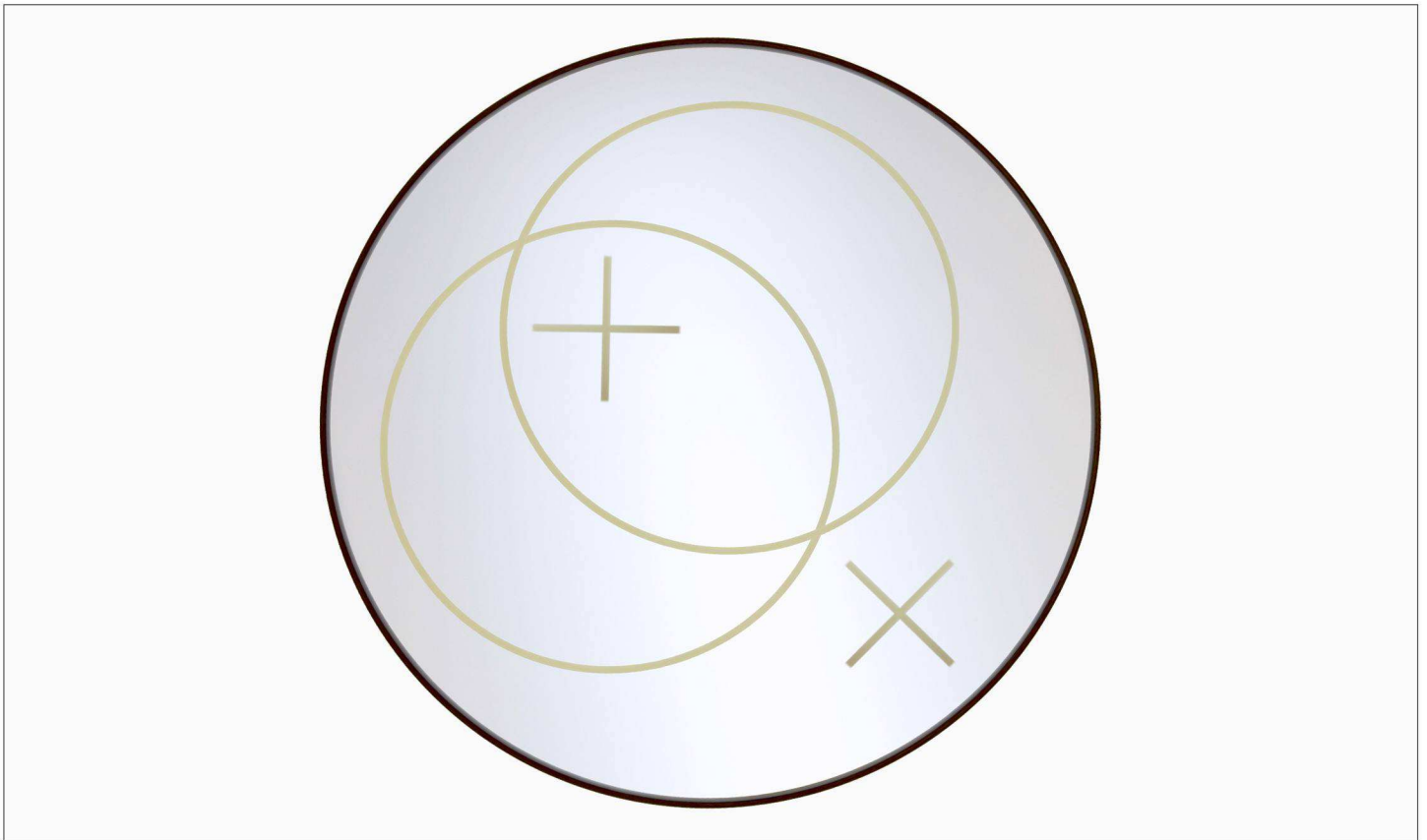
Vejen gennem livet kan være forskellig fra den ene til den anden, men endemålet er det samme for os alle. Døden står som et tab, vi helst ikke vil vedkende os, men som vi må konfronteres med – konfronteret til at se vor forgængelighed og altings bortsvinden i øjnene. Vi står ansigt til ansigt med tomheden, der venter os. Mange vender sig mod religion eller håbet om et andet liv i det hinsides. Andre søger svar hos naturvidenskaben, filosofierne eller kunsten. Eller ser det som et endegyldigt nulpunkt. Det er på alle måder op til den enkelte, hvad man tror på eller bekender sig til eller hvor man søger. "Sandhederne" er diversive og mangefacetterede, men ingen mennesker ved, hvad der venter os, når livet ikke er mere. Vi ved kun, at det, vi ikke ved, fortaber sig i mørket.

Der kommer et tidspunkt i ethvert menneskes søgen efter mening, hvor man må erkende, at der ikke er nogen svar. Og når man kommer til denne forfærdende uundgåelige erkendelse, må man enten acceptere den ... eller tage livet af sig selv? Eller man stopper måske simpelthen bare med at søge? Og alligevel begynder man at undre sig ... er dette alt der er?

I dette tomrum, som indeholder tvivl, fortabthed, og fremmedgjorthed over for måske ikke kun en selv, men også over for omverdenen, opstår der et eksistentielt nulpunkt. Et nulpunkt, der, som et fatamorgana, skaber et ekko og en vag spejling af en selv, hvor man efterlades med en fundamental og uudholdelig følelse af ensomhed og afsondrethed med en formålsløs og absurd verden. En følelse af modløshed og fortvivlelse, hvor ensomheden kan være så overvældende, at man føler, at man er lige ved at briste!

Udstillingen står tilbage som et mørkt og fortættet sted, hvor udstillingensarkitekturen, der med opbyggede gange og rum klaustrofobisk fylder udstillingsrummet helt ud, og presser og lukker sig om de enkelte værker, og skaber en forskydelse og malplacering af beskuerens fornemmelse af krop og rum. En udstillingsarkitektur, der lader beskueren fortabe sig og forsvinde ind i udstillingens fremmedgjorte intethed.

VÆRK1 _ Værket **ISOLATION** er en cirkulær lyskasse, der hænger på væggen. En stram abstrakt komposition er malet på bagsiden af lyskassens opale plexiglasfront, hvorved kompositionen ses som en sløret skygge. En abstraktion, der på et symbolsk plan, former en illustration over ensomheden og isolationen følt i nærværet sammen med andre mennesker – det menneskelige grundvilkår, at vi er alene sammen som adskilte individer.

1 ISOLATION

Mdf, opal plexiglas, lysarmatur maling, 200x200x20cm

2 NOT PART OF ME

Blyantstegning, 68x50cm

3 DOPPELGANGER

Plexiglas, mdf, sort molton

4 THE DESOLATION OF MANKIND

Kranie med sort pigment, flint cembritplader, lægter

5 ECHO ROOM (So unstable, terrified and cool - the exile of the self)

Båndoptagere, kassettebånd, aluminiumsbelagt podie, reoler, mdf, cementplader

6 EVERYTHING WILL FADE AWAY

Spejl, spejlfolie, plexiglasplade, glassfære, lys, mdf, lægter, sort molton

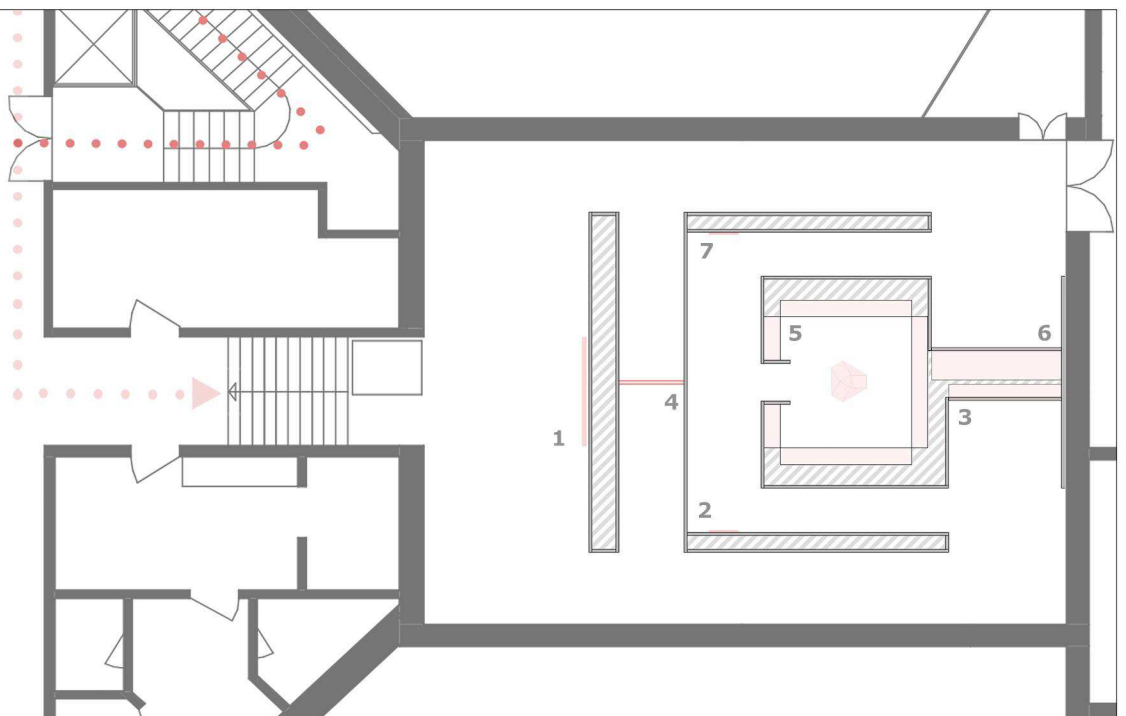
7 FORCE FIELD

Blyantstegning, 63x55cm

VÆRKLISTE

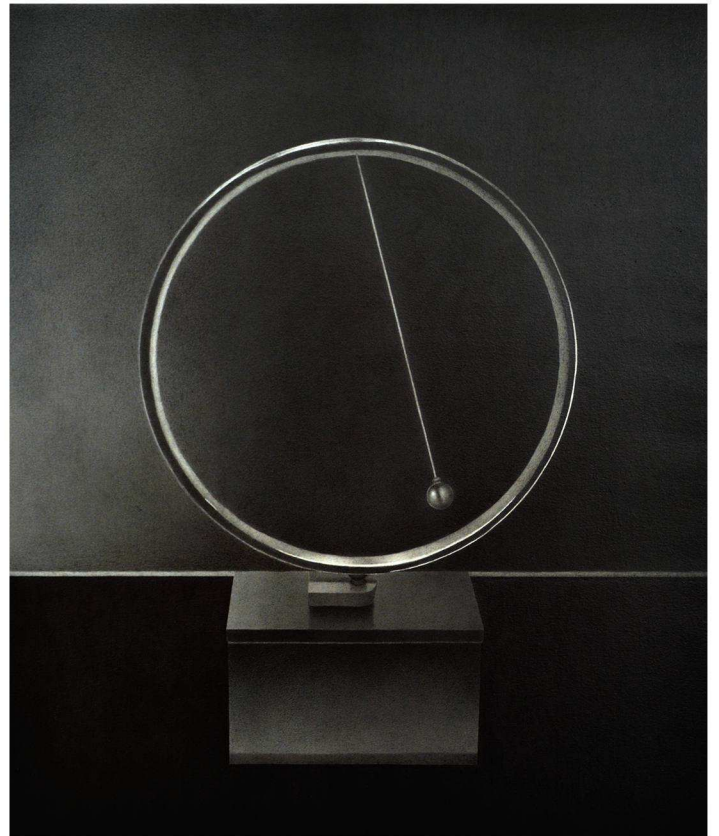
VÆRKPLACERING _

DEN FRIE Soloudstillingen THE VOID, placeret i DEN FRIE's kælderudstillingsrum, er en totalinstallation, der med opbyggede gange og rum af molton-stof klaustrofobisk fylder udstillingsrummet helt ud, og skaber en forskydelse og malplacering af beskuers forfølelse af krop og rum. Beskueren bevæger sig gennem de forskellige gange og rum, som installationen udgør, hvori udstillingens syv værker er installeret.

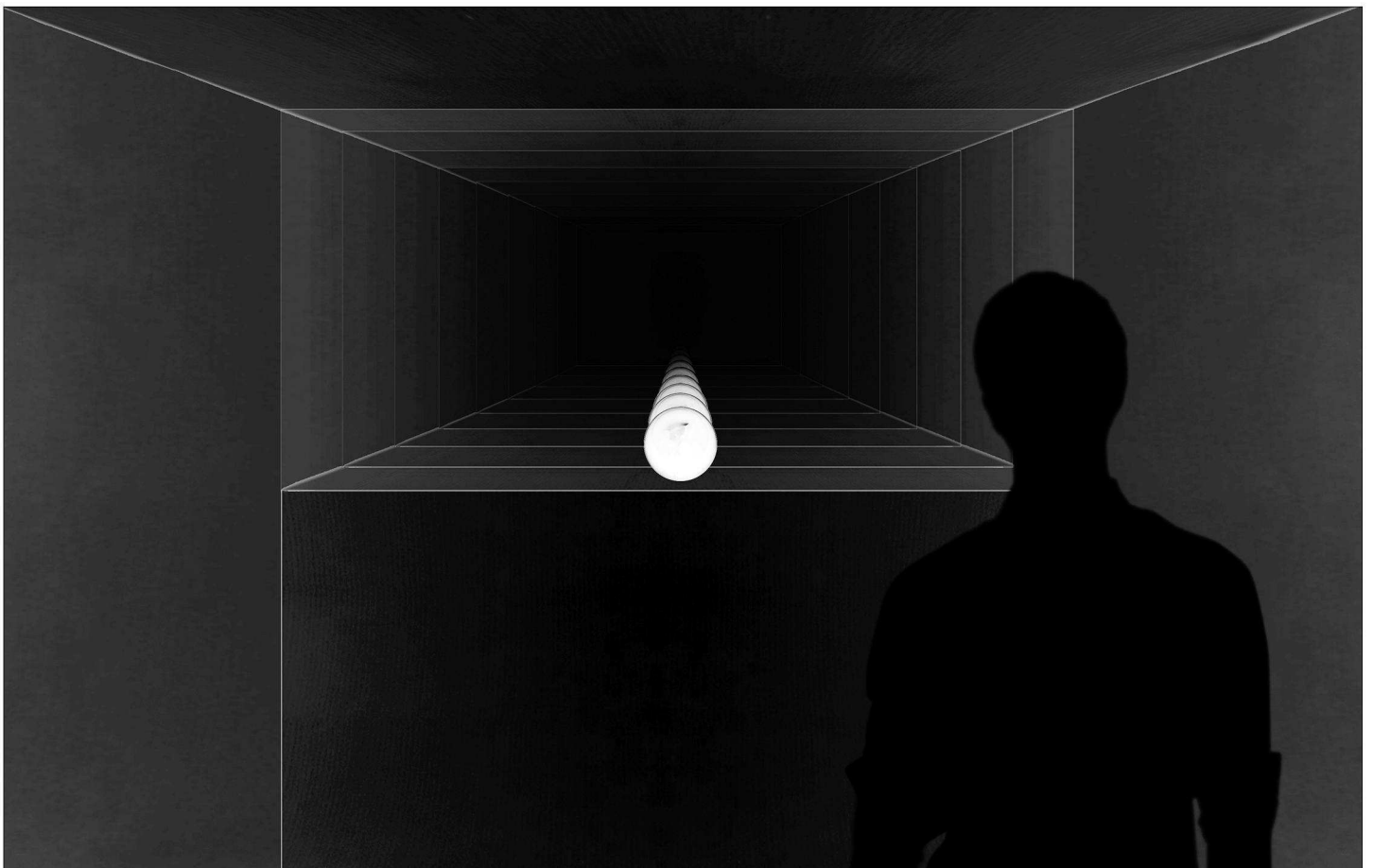

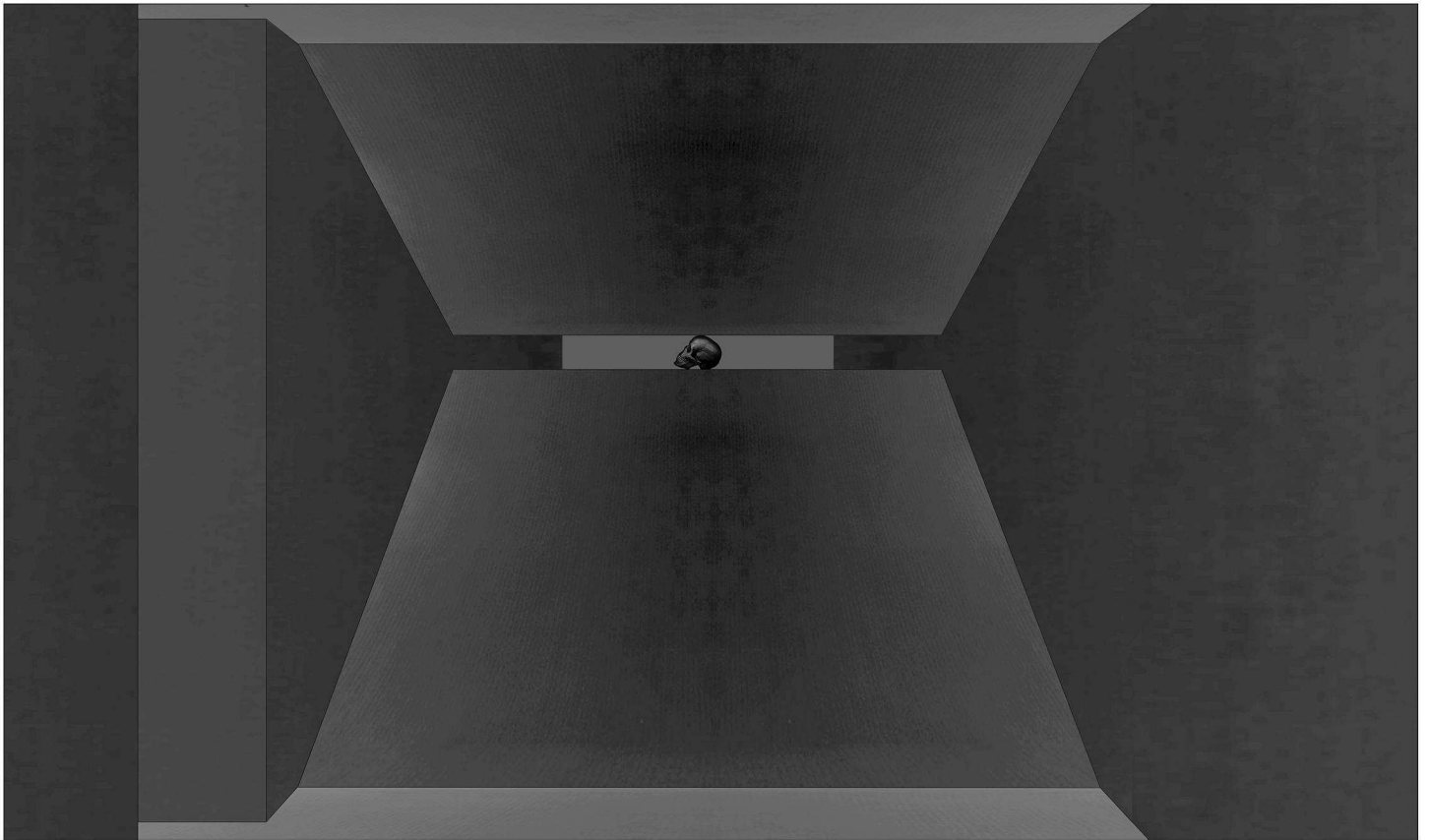
VÆRK2 _ I blyantstegningen **NOT PART OF ME** ses en menneskehånd, der ligger efterladt som et tomt hylster. Menneskekroppen kan med sin forgængelig opleves som en skal, som ikke er fyldt ud af andet end tomhed

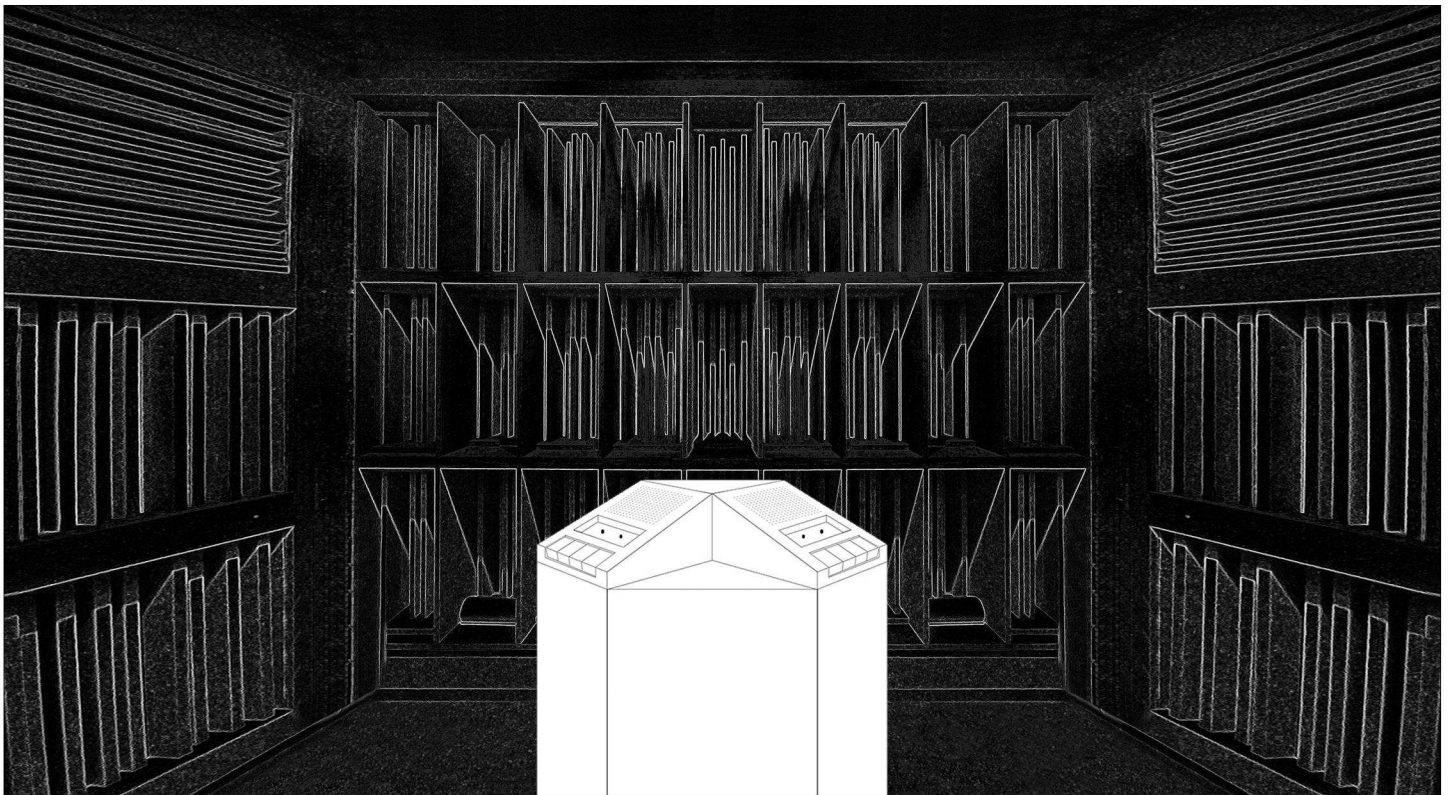
VÆRK7 _ I blyantstegningen **FORCE FIELD** ses et cirkulært objekt på en kasse, hvori en kugle i en tråd fastholdes i en tyngdekraftmæssig tvivlsom position fastfrosset i tiden. En tilsyneladende uforklarlig kraft, udenfor enhver rationel påvirkning, som forskyder den velkendte og konkrete verden, og deri skaber en malplacering af det sete.

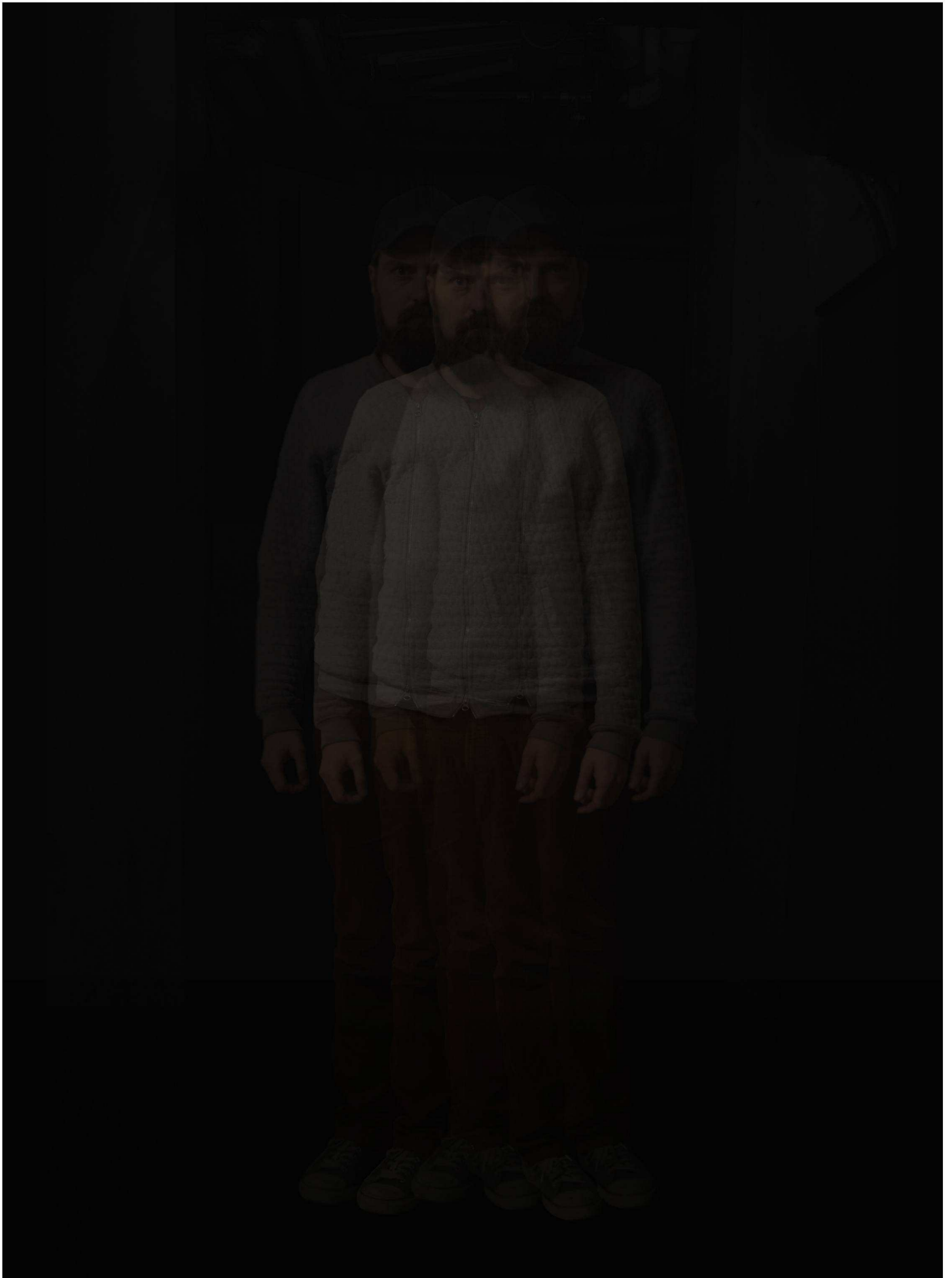
VÆRK6 _ Beskueren bevæger sig videre hen til værket **EVERYTHING WILL FADE AWAY**. Beskueren står foran et dunkelt diorama, som kun er svagt oplyst af en mælkevid glassfære. Dioramaets sider er beklædt med sort molton. Selve dioramaets konstruktion består af 2 spejle rettet mod hinanden, som skaber en uendelig refleksion, der fortaber sig i mørket. Det ene spejl fungerer som et spionspejl, beskueren kan kigge igennem, og dermed se denne spejlrefleksion, der skaber en illusion om et uendeligt rum. Rummet og den lysende glassfære spejles og gentages i det uendelige indtil de fortaber sig i mørket og opløses. Installationen står tyst og sakralt og danner rammen om beskuerens møde med værket, hvor beskueren konfronteres med altings bortsvinden.

VÆRK4 _ Beskueren står foran installationsværket **THE DESOLATION OF MANKIND**, en monumental opbygget konstruktion i rummet. Gennem en smal sprække i konstruktionen, som går i hele konstruktionens længde, kan beskueren kigge ind fra begge sider, og se et menneskekranie belagt med sort pigment som ligger fastklemt imellem de to store flader, som den smalle sprække udgør. Ene, sakralt og trøstesløst. Tilsyneladende holdt nede og presset af konstruktionens visuelle tyngde. Værket står som et monument over menneskets forgængelighed – døden, som vi ikke kan undslå os, og et tabu, som vi oftest helst ikke vil vedkende os.

VÆRK5 _ Beskueren bevæger sig via et gangforløb ind i et fortættet lille opbygget rum til værket **ECHO ROOM (so unstable, terrified and cool – the exile of the self)**. Rummets vægge er udelukkende udgjort af små kamre fyldt med lodrette cementplader. På den ene side fremstår cementpladerne som et abstrakt arkiv, en repræsentation af en samling, og på den anden side fungerer de som lydæmpende interiør, der giver rummet et dæmpet og tyst udtryk. Rummet er kun svagt oplyst med fikspunkt på et sekskantet podie i midten af rummet med en aluminiumskonstruktion, der indeholder tre båndoptagere, der hver afspiller et enkelt kort loop på hvert sit kassettebånd. Hvert loop har en kort varighed på 5-10 sekunder. De tre forskellige lydloops danner et kakofonisk, heftigt og åndeløst gentagende lydbillede i rummet. Beskueren har mulighed for at stoppe det enkelte kassettebånd og udskifte det med et andet fra et kassettebåndarkiv placeret i det sekskantede podie. Der vil være omkring 21 kassettebånd i arkivet. Hvert loop består af en stemme, der i et gentagende hyperventilerende mantra igen og igen fylder rummet. Stemmerne er befæstet med en nagende tvivl, fortvivlelse og fremmedgjorthed, hvor man fornemmer en fundamental og uudholdelig følelse af ensomhed og afsondretthed. I et loop hører man *...It's not me. It must be the others...* I et andet *... I just feel so alone...* I et tredje *...It's all ok, but you gotta set me free...* I et fjerde *...I feel so insignificant...* I et femte *...breathe in...* Et sjette *...I gotta face my fears...* Et syvende *...why don't they see me...* Et ottende *...something is dead wrong here...*

VÆRK3 _ Beskueren står nu foran værket **DOPPELGANGER**. Tre vinklede og for hinanden forskudte lag plexiglas med et bagvedliggende sort tomt og dunkelt bagrum danner en stor flade, foran hvilken beskueren kan se en spejlrefleksion af sig selv og det omgivne rum. Men værket er konstrueret på en måde, så beskueren ser en forskudt tredobbelt refleksion af sig selv. En effekt, hvor beskueren aldrig helt kan se sig selv som én og helstøbt refleksion, men som flere slørede versioner af sig selv. På et abstrakt og eksistentielt plan står beskueren konfronteret med forskydningerne af en virkelighed, der på en gang smuldrer, opløser sig og smelter sammen på ny.